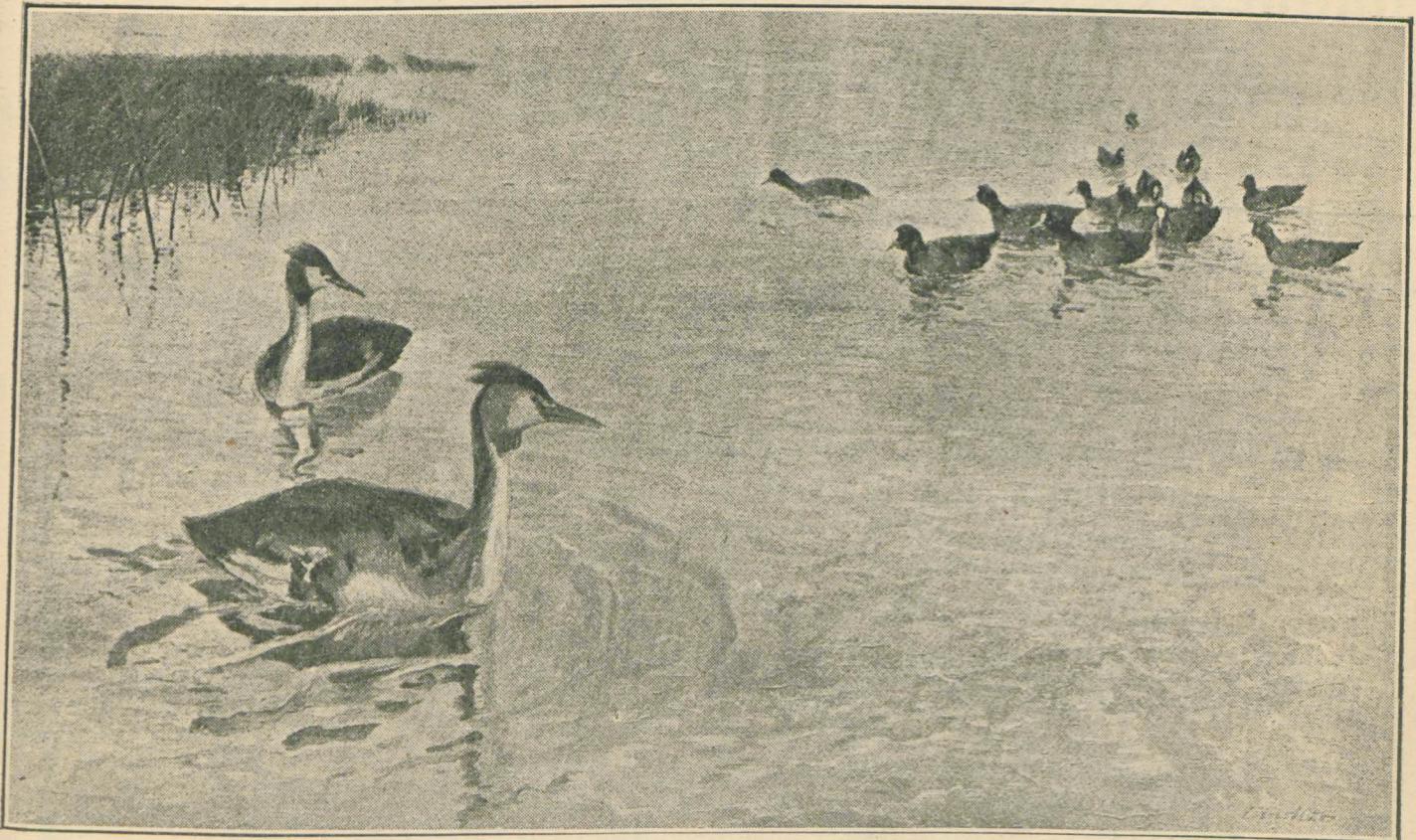

REVISTA VÂNĂTORILOR

Organ Oficial al Uniunii Generale a Vânătorilor din România

SEDIUL „UNIUNEI” — Bulevardul CAROL No. 30

UNIUNEA GENERALA A VANATORILOR DIN ROMANIA

SUB INALTA PROTECȚIE A M. S. REGELUI
CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE

Inalt Președinte de onoare: A. S. R. Principele Moștenitor al României

PREȘEDINȚI DE ONOARE: Mihail Sutz, Mihail Pherechide și Antonlu Mocsony.

VICE-PREȘEDINȚI: Nicolae Racotă și Dr. Gh. Nedici

MEMBRI-CONSILIERI: Dr. C. Andronescu, Principele George Val, Bibescu, Dinu I. C. Brătianu, Dr. I. Bejan, D. Biju (pentru Banat), Brătescu-Voinești Lt. Col. Sebastian Brândușa (pentru Transilvania) Dr. I. E. Costinescu, General Cotescu, Prof. Univ. Dragomir (Cluj), Mih. Sc. Pherechide, Gr. N. Grecianu, General I. Garleșteanu, Prof. Dr. Ernest Juvara, Prof. Dr. Amza Jianu, G. Lakemap-Economu, Dr. C. Leonte, H. Cavaler de Miculi (pentru Bucovina), General G. G. Manu, Prof. Dr. Mețianu, Dimitrie I. Niculescu, George A. Piagino, Nicolae Săulescu, George, Schina, Dr. L. Scupiewski, Stefan Șendrea, I. Șagește-Băișescu, Vasile Ștefan, Prof. Dr. G. Slavu, Colonel C. V. Sterea, Sever Ipeiu, Prof. Dr. d. Udrischi.

CENSORI: Diamand, Manole, N. Ca'erghy, M. Flechtenmacher, C. Georgescu, S. Bodnărescu.

UNIUNEA GENERALĂ

A VANATORILOR DIN ROMANIA

Sub Înalta Protecție a M. S. Regelui
Sediul: Bulevardul Carol 30

Scopurile sale coprinzând interesele tuturor
vânătorilor din întreaga țară, toate societățile
de vânatoare se pot grupa în jurul ei.

MEMBRII ACTIVI: plătesc taxă de înscriere 100 lei.
Cotizație anuală 50 „
MEMBRII ADERENȚI „ taxa de înscriere 40 lei

Statutele U. G. V. R. se trimit D-lor membrii la cerere
contra 5 Lei în mărci poștale.

Abonamentul la Revista Vânătorilor este o-
bligatoriul pentru toți membri Uniunii.

REVISTA VANATORILOR

(Organ oficial al Uniunii
Generale a Vânătorilor din România)

Publică: articole cu subiecte pur vână-
toarești; numele membrilor Uniunii; nu-
mele donatorilor; lista contraveniențelor
la legea de vânatoare; dări de seamă
a societăților de vânatoare, etc.

Abonament 50 lei anual.

Primește anunțuri comer-
ciale

Sediul U. G. V. R. B-dul Carol 30

Uniunea Generala a Vânătorilor din Romania

— Sub Înalta Protecție a M. S. Regelui —

Înalt Președinte de Onoare A. S. R. Principele Moștenitor al României

SEDIUL: B-dul CAROL No. 30.--ORELE DE BIROU 3-7 d. a.

„HUBERTUS”

F. WILHELM PETRI & FII — ALBA-IULIA

Sucursala: BUCUREȘTI, Strada CAROL 142. — Agenția: VIENA III, KEILGASSE 4, II/19

Secțiunea fotografică:

Reprezentanța Generală a firmelor:

Krupp-Ernemann, Aparate Cinematogra-
fice, Societate Anonimă, Dresda.

Fabricile Ernemann, Soc. pe Acțiuni Dresda.

BEFA Soc. An. Fabrica de hârtie fotogr.
(fost Dr. Schleussner) Berlin.

Tip-Top Fabricile Photo Chimice, Dr.
Bernfeld & Dr. Fischl, Viena.

Gustav Heyde (Aktino-Fotometre) Dresda.
Etc., Etc., Etc.

Secțiunea de Vânatoare și Sport:

Depozit Permanent al Renumitelor Cartușe
Wöllersdorf:

PRAF DE PUȘCA ȘI ALICE.

PROECTILE „IDEAL” ȘI BRENNECK.

RECHISITE PENTRU INCĂRCAREA
ȘI CURĂȚIREA ARMELOR.

PREPARATE PENTRU CONSERVA-
REA PIELEI ȘI A ARMELOR.

DOPURI PENTRU CARTUȘE, Etc.

Artiști și amatori serioși întrebunțează exclusiv: Camera Plăcile { ERNEMANN ERID PENTRU ATELIERE
HÂRTIE FOTOGRAFICĂ „B E F A” (Dr. SCHLEUSSNER. — Chimicalele „T I P-T O P”. Heydes Aktino-Fotometre. ERAL PENTRU AMATORI

„IMPERATOR” KRUPP ERNEMANN renumit ca cel mai bun proiector CINEMATOGRAFIC DIN LUME
Recompensat cu Marea Medalie de Aur. — Diploma de Onoare a EXPOZIȚIEI UNIVERSALE
din Amsterdam 1920, Londra 1921, etc.

APARATE DE PROECȚIUNI ȘI DE MARIRE PENTRU UNIVERSITAȚI, ȘCOLI ȘI FAMILII
Instalațiuni de orice laboratoare pentru: BIOLOGIE, ZOOLOGIE, PATHOLOGIE CUM ȘI SERVICIUL CRIMINALISTIC,
CONSTATARI DE FALȘURI ÎN SCRIPTE, Etc., Etc.

MICI APARATE ȘI APARATE SPECIALE PENTRU EXPEDIȚIUNI ȘTIINȚIFICE POTRIVITE LA ORICE CLIMA, Etc.
BINOCULURI PRISMATICE „ERNEMANN” CU MĂRIRE DE 6 ORI; PREFERITE DE ARMATA, MARINA, VÂNĂTORI,
PORT, Etc., Etc.

REVISTA

VANATORILOR

Organ Oficial al Uniunii Generale a Vânătorilor din România

SEDIUL „UNIUNEI“: Bulevardul CAROL No. 30

„Uniunea“ Persoană Morală

În momentul când urma să punem sub presă numărul de Martie al revistei noastre, ni se aduce la cunoștință înălțătoarea veste a votării de către Corpurile Legiuitoare a următoarei:

LEGE

Art. unic. — **Societatea „Uniunea Generală a Vânătorilor din România“ este recunoscută persoană juridică.**

Ea va funcționa în baza alăturatelor statute, cari nu vor putea fi modificate decât prin jurnalul consiliului de miniștri.

Această lege, dimpreună cu statutele la dânsa anexate, s'a votat de Adunarea Deputaților în ședința de la 5 Martie anul 1923 și s'a adoptat cu unanimitate de una sută patruzeci și cinci voturi, iar de Senat în ședința de la 8 Martie anul 1923 cu optzeci și patru voturi pentru și unul contra.

Expunerea de motive se termină cu următoarele cuvinte:

„Având în vedere scopul înalt pe care îl urmărește „Uniunea Generală a Vânătorilor din România“.

Considerând că este în însuș interesul social și al utilității publice ca vânatul din țară să fie ocrotit iar vânătoarea să fie practică cu paza tuturor regulelor de umanitate;

Considerând că, în satisfacerea acestui interes, autoritățile publice și organele legal constituite au nevoie de sprijinul puternic al cetățenilor grupați în această societate;

Considerând că, prin activitatea ce îmbrățișează și scopul ce urmărește, societatea tinde să devie un puternic factor de apropiere suslească între toți cetățenii României Unite”; etc...

Nu vă scăpa desigur nimănui importanța evenimentului de față, precum nici urmările ce necesarmente vor doborâ din noua situație de fapt ce s'a creat „Uniunii“ prin această lege, și repercusiunea ce va avea în mod fatal asupra viitorului societății noastre.

În recunoașterea U. G. V. R. ca persoană juridică trebuie să ne ferim de a vedea numai o favoare acordată de Stat unei opere sociale, ci o consacrare legală emanată de la factorii în drept, în vederea unui scop determinat.

„Uniunea“ luând ființă legală, ea este definitiv recunoscută prin acest act de însuș autoritatea publică, ca expresiune a tuturor intereselor vânătoarești din Stat, căci — „personalitatea este un atribut special, pe care nu-l posedă o grupare sau o operă, ori-cât de licită ar fi ea, de cât numai într-o măsură această personalitate i-a fost conferită de către autoritatea publică: ea este oare-și cum o forță pe care autoritatea o pune în serviciul ei și pe care tot ea este stăpână de a i-o refuza *).

Pentru cei cari, în mod desinteresat și fără ambiții personale, au muncit pentru a menține sus stindardul „Uniunii“, evenimentul acesta se înfățișează ca o răsplătă a credinței, căci curmează odată pentru totdeauna echivocul nesănătos, pe care de un an încoace încearcă să-l creeze pe toate căile și prin ori-ce mijloace subminatorii neleali ai „Uniunii“, — iar pentru instanțele judecătorești de mâine, textul de lege pe care-l publicăm mai sus, va servi ca criteriu determinant pentru darea acelei sentințe drepte, pe care o așteaptă de un an de zile întreaga suflare vânătoarească.

C. G. ALEXIANU

*) Vezi Baudry-Lacantinerie, Droit Civil, Tome I, ch. 297.

Reflecții asupra noii legi române pentru protecțiunea vânatului

de Dr. Ernest Zentai avocat
Sf. Gheorghe (Transilvania)

Legea de vânătoare română, alcătuită în anul 1921, face parte din codificațiile cele mai moderne pe acest teren, și a pus în valoare cu succes — în liniamente mari, experiențele ultimilor decenii.

Dispozițiile legii s'au pus în practică numai acum, în sezonul trecut. Încă este de actualitate, ba chiar acum este cazul să ne ocupăm de curente provocate în părțile ardelen de această lege. Aici, viforul cel mai mare l'a provocat, în mod natural, dispoziția cea mai salutară, dar totodată cea mai îndrăzneată a legii: oprirea vânătoarei cu copii. Aceasta se înțelege de la sine, dacă ne gândim că Ardealul e patria străbună a copoilor, unde legea a trebuit să ia lupta contra tradițiilor de veacuri.

În munca legislativă se arată des cazul, că necesitatea pe care vrea să o satisfacă puterea legiuitoare, nu este înțeleasă în straturile interesate în unul și același timp cu codificarea, și din aceasta urmează rezistența de un grad mai mic sau mai mare. Aceasta însă nu poate să abată puterea legiuitoare de la împlinirea scopurilor fixate și întrevăzute, într'un orizont ce deschide cele mai largi perspective.

Salus rei publicae, suprema lex esto.

În privința copoilor și în Ardeal este aceeași situație. De și publicistica de specialitate a vestit decenii de rând, că singurul mijloc pentru ocrotirea vânatului ardelen, care este aproape distrus, ar fi oprirea copoilor, ori cel puțin o reducere esențială, totuși societatea vânătorilor ardeleni, a primit cu resentimente împlinirea prin lege a acestei vechi dorinți, și a erupt în contra ei în mod aproape revoluționar.

Comportă deci interes să ne ocupăm cu împrejurările și cauzele acestui fenomen, ca să atrag luarea aminte a celor interesați — în ultima oră — asupra pericolului unei stări revoluționare, dacă ar avea, spre nenorocire, sorți să reușească.

Motivele invocate contra dispozițiilor amintite ale legii, provin pedeparte dintr'un egoism conservativ, iar pe de alta mai mică din neștiință.

Unii spun, că noile sisteme în exercițiul vânătoarei, cari iau locul copoilor, face această nobilă distracție scumpă, prea scumpă și inaccesibilă oamenilor săraci. Această motivare poate avea efect numai la oameni simpli. Vânătoarea e o distracție și încă o distracție costisitoare, ori cum ar fi exercitată, față de care afirmarea unei protecțiuni sociale pentru omul sărac ar înfățișa un efect comic, căci tot cu atâta drept și din sentiment social s'ar putea

cere de la stat pentru oamenii săraci, lilete gratuite pentru teatre, locuri de petrecere, etc...

Admițând că fiind corectă chiar, acea concepțiune științifică mai nouă, potrivit căreia distracția este o necesitate de existență pentru consemnarea plusului de energie, totuși din miile de distracțiuni fiecare își poate alege pentru sine pe aceea pe care o suportă și puterea sa materială. Când un cartuș costă 3-4 lei, nu poți face din omul sărac o bază de apreciere.

Vânătoarea numai pentru Stat și Societatea omenească se ridică la importanța socială de factor al economiei naționale, dar pentru individ rămâne tot distracție.

Prima datorie a Statului este realizarea intereselor național-economice pentru societate, și în rândul al doilea pentru asigurarea distracțiilor.

Este o dorință antisocială a pretinde, de dragul unor distracții individuale mai libere, jertfirea principiilor național-economice, care servesc interesele publice.

Ingrijorarea pentru distracția omului mai sărac este neîntemeiată; ea privește deopotrivă și pe Nimrozii cei mai avuți, de oarece vânătoarea cu câinii speciali sau cu bătăiași nu este mai scumpă de cât cea cu copoi. La cea dintâi nu trebuie să mai demonstrăm, pentru a doua este situația că, sau proprietarul terenului plătește pe bătăiași și vânatul împușcat rămâne lui, sau însuși vânătorii suporta cheltuiala bătăiașilor, care se împarte proporțional cu rezultatul. Nici într'un caz, nici în celălalt, nimeni nu are motiv să se plângă pentru cheltuieli. Copoii trebuie să-i ținem în decursul anului întreg și să plătim dări, pe când bătăiașii îi plătim din caz în caz. Înțelegem că acei domni au fost obișnuiți, când le venea pofta, ca de Luni până Duminică să străbată pădurile în tovărășia unui sau a doi copoi, și acum că această situație nu se poate susține tot așa și cu bătăiași se plâng; însă d-lor uită că acest procedeu fără măsură, indiferent dacă e cu sau fără copoi, cari speriau vânatul, nu a fost demn de un vânător leal.

Al doilea argument al amicilor copoilor este, ca în pădurile cu mare întindere din Transilvania vânătoare reușită se poate face cu copoi. Astfel argumentează aceia, cari sub regimul legii ungare, ce nu cunoștea restricțiuni de conștiință, la 15 August dădeau drumul la sute de copoi asupra șoldanilor de mărimea pumnului resfirați prin porumbiști.

Să ne scuze dar amicii copoilor că față de aceia, cari în cadrul legii așa dar, au fost ca-

pabili de aceasta, să se opună strictețea legii și voința puterii legiuitoare, să umple lipsa de conștiință care trebuie să caracterizeze pe vânătorul nobil.

Argumentarea acestor domni nici nu se poate lua în serios, de oarece îndrăsnesc a afirma, că fără restricțiunea legală, fără nici o bătaie de cap și fără muștrare de conștiință, ar restabili vechea situație.

De altcun netemeinicia argumentării acesteia o pune în evidență peste orice îndoială rezultatele vânătoarelor cu bătaiași din Ardeal, mai cu seamă dacă avem în vedere, că completa oprire a copoilor va avea ca urmare înmulțirea în mare măsură a vânatului, pe când rezultatul unei vânătoare sistematice cu bătaiași va fi incomparabil mai mare, decât a vânătoarei nesistematice cu copoi.

Este suficient să invocăm în acest loc, că în țările occidentale mai culte, al căror rol conducător pe acest teren nu o să-l conteste nici amicii copoilor, și unde sunt păduri de întinderea acelor ca și la noi, vânătoarea cu copoi totuși a fost oprită cu decenii mai înainte, fără ca să fi făcut imposibilă exercitarea vânătoarei, ba din contră înmulțirea vânatului a luat o dezvoltare favorabilă.

La reglementarea prin lege a dreptului de vânat, după părerea noastră — puterea legiuitoare trebuie să fie condusă de principiul, ca să nu restrângă fără trebuință exercițiul vânătoarei, în măsura care întrece apărarea cea mai completă a intereselor economiei naționale, — deci conform celor expuse mai sus voiu arăta pericolele ținării copoilor, ast-fel că pe lângă punerea în lumină din ambele laturi a chestiunii, să putem decide dacă oprirea copoilor este în armonie cu acest principiu, ori nu.

Țin să observ, că folosirea copoilor meniți exclusiv pentru mistreți o cred admisibilă, îngrădită de dispoziții cari împedecă abuzurile.

Înainte de a mă ocupa cu pericolele vânătoarei cu copoi, trebuie să stabilesc, că copoiul, în afară de vânătoare, prin instinctul lor, periclitează vânatul mic; căci folosirea lor la vânătoare se bazează pe exploatarea și dezvoltarea instinctului de a urmări vânatul sălbatic, fără însă a fi dresați să se supună voinței omului. La vânătoare deci, copoiul, independent de om, este condus numai de instinctele sale naturale, cari îl îndeamnă să urmărească vânatul și să-l prindă. — Acelaș instinct apoi, pe care fără dresare conștiință îl folosim la vânătoare în starea sa rudimentară naturală, îl va determina adesea ca să facă excursiunile vânătoarești prin păduri și peste câmpuri, pe cont și folos propriu. — Și aceasta se va întâmpla mai des tocmai în perioadele oprite, când are puțină ocaziune să-și satisfacă instinctele naturale în societatea omului. De oarece copoiul

de vânat nu se poate ține legat luni de rând, cu ocaziunea acestor excursiuni fiecare copoi nimicește pe an cel puțin un iepure.

Pe când distrugem deci dulăii pripășiți, cari se dedau la sporturi vânătoarești, în acelaș timp în curțile noastre prăsim copoii, cari în urma instinctului dezvoltat și a experiențelor lor sunt mult mai periculoși decât câinii pripăși, mănânați la vânătoare de foame.

În vânătoare copoiul, dacă de cele mai multe ori chiar nu prinde vânatul, însă cu lătratul său neliniștește vânatul pe teritorii extinse. Din munții Ardealului, cari împreună cu pășunile de mari întinderi cari îi înconjoară, sunt acomodate în mod ideal pentru așezarea cerbilor, acest vânat regesc lipsește în toate locurile unde se vânează sistematic cu copoi, căci acest vânat nobil, chiar în pășunile cari îi asigură hrana, are lipsă de o completă liniște. Dacă potrivit experienții și vânătoarea cu bătaie într'atâta neliniștește vânatul, că din acest motiv își schimbă locul, ne putem închipui ce urmări dezastruoase are mai cu seamă asupra vânatului nobil, lătratul continu.

Mă refer la acea împrejurare, că în regiunile unde copoii sunt necunoscuți, epurii în timpul potrivit rabdă de aproape, câinele ce-l pondează; acolo însă unde sunt expuși urmării copoilor, în urma selecțiunii naturale, frica lor de câine este așa de puternică, în cât și înaintea câinelui pontator sare la distanțe peste bătaia puștei.

Altă consecință periculoasă, provenită din natura copoiului, este că atât soiul vânatului urmărit cât și durata urmării, depinde de bunul plac al copoiului.

Pericolele vânătoarei cu copoi arătate mai sus, sunt atât de învederate, încât și cei mai aprigi aderenți ai vânătoarei cu copoi le cunosc, și totuși le lipsește prevederea, acest factor subiectiv, cel mai principal al progresului.

Pentru stabilirea adevărului ți u să constat, că principala cauză rezidă în faptul că organele oficiale, încredințate cu executarea legii, nu numai că nu procedează cu deplină conștiințiozitate și rigoare, ba chiar ele comit cele mai grave greșeli contra legii și contra vânatului.

Devotamentul individual, necesar pentru a putea pune în valoare dispozițiile legii, abia se mai poate pretinde și de la vânătorul cel mai nobil cugetător, când el se poate teme de acea că organele oficiale, cari se cred în afară de lege, prin abuzul lor de putere, vor lăsa să rămână nepedepsite rezultatele abnegației sale de păzitor.

În Ardeal, față de abuzurile cele mai calificate ale jandarmeriei și ale armatei, Soc. Vânătorilor stă neputincioasă, căci plângerile nici nu sunt ascultate, ba, ceea ce la noi a devenit

chiar un obicei, îi aduc neplăceri denunțatorului care totuși stă pe temei strict legal.

Dacă mă gândesc că chiar unul din cei mai înalți demnitari ai Statului, în trecutul apropiat, a dispus să-i se aducă raci și păstrăvi în timpul prohibit, atunci sunt nevoit să spun că acțiunea cea mai importantă trebuie să consistă în a crea un spirit public curat și cinstit, cu care orice organ oficial, de la ministru și până la ultimul pădurar, să-și îndeplinească cu credință și conștiinciositate datoria, în loc de a comite excese de putere și abuzuri.

Până nu se va înfăptui această stare de lucruri și în domeniul vânătoarei, orice încercare de îndreptare rămâne tot atât de stearpă, ca pe oricare teren al vieții publice.

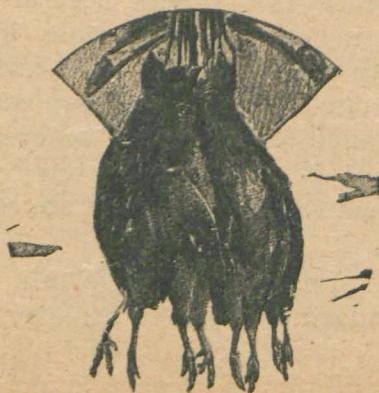
Tot de dragul adevărului trebuie să constat, că legea intenționează să ajungă la oprirea copoilor pe căi nenaturale, căci printr-o dispoziție lipsește pe vânător de auxiliarul lui indispensabil; — *de copoi*, — fără ca să-i pue la dispoziție o altă speță de câine, mai puțin periculos pentru vânat, mai potrivită împrejurărilor și care să-l poată înlocui pe acela.

Dacă am avea la dispoziție înăuntrul țării câini îndeajuns și de calitate corespunzătoare, și mai cu seamă câinii cari pontează la orice vânat cu concurs ori pe calea experimentării, am putea convinge pe vânători că nu singur copoiul este *par excellence* unicul câine de vânat pentru munții ardeleni; atunci, convingerea urmând din cele mai sus spuse, atunci în mod spontan, neted și fără sguđuire, se va produce rezultatul, pe care astăzi cu dispoziții legale nu-l putem ajunge nici pe jumătate.

Pentru aceasta însă trebuie jertfe din partea Statului, căci nu se poate aștepta de la câți-va entuziaști să suporte toate sarcinile financiare, pentru ajungerea acestui scop.

Ca încheere, voesc să atrag binevoitoarea atențiune a celor interesați, că puterea legiuitoare este depusă în mâna factorilor constituționali competenți, cari în conștiința răspundeii lor — sub nici un motiv nu se pot lăsa abătuiți nici de la luarea în considerare a unor principii, nici de la apărarea intereselor de Stat, fie chiar de teroarea alarmistă a străzeii.

Dr. Ernest Zentai

Câteva cuvinte

despre

Îngrijirea și ocrotirea vânatului

de Dr. I. Philipovici
Chirurg primar. — Cernăuți

Cu multă durere și regret trebuie să constate fiecare vânător adevărat și amic al naturii, cât de rapid scade numărul cerbilor în țara noastră. Cine se ocupă, ca și mine, aproape de 20 ani, de vânătoarea și îngrijirea cerbilor, trebuie să se înpăimânte privind în viitor.

Procedându-se și mai departe ca și până acum, nu se va afla la noi — și nu după multă vreme — nici un cerb. Lipsind în timpurile trecute orice pază și îngrijire a cerbilor, s'a ajuns aproape la această stare în vechiul Regat. Pădurile admirabile ale Carpaților, mai înainte adevăratul cămin al cerbilor, nu mai găzduiesc în raze de mii de hectare nici un exemplar. În Maramureș, Ardeal și Bucovina au fost cerbii, înainte de războiu, vestiți în lume în ce privește numărul lor, precum și mărimea și grosimea coarnelor. Aceasta se datoră numai ocrotirii perfecte aplicate în parte de marii proprietari, în parte de amatorii de vânătoare din țările apusene, toți vânători distinși cu personal bine școlit, cărora li se dădeau în arendă multe domenii de vânătoare.

Având în vedere situația din Bucovina, pe care o cunosc foarte bine, notez că cei mai mulți cerbi au fost între anii 1890—1902.

Ca exemple arăt, că în ocolul silvic *Putna*, cu un teritoriu de 12000 hectare, au fost în anul 1900 circa 3000 capete, în *Dragoș* din ocolul silvic *Vama*, o vale de o lungime de circa 10 km. și de o lățime de 3 km., se puteau împușca pe vremea goanei cerbilor, în mediu 10 boi pe an.

Acest vânat corespunde, după scrierile lui *Dombrowski*, unui număr de 100 de capete în această vale. Se poate afirma aproape cu siguranță, că pe timpul menționat trăiau circa 25.000 capete de cerbi în mica Bucovina. În curând însă deveniră interesele silvicultorului contrare celor vânătoarești. Păduri tinere oprite au fost în parte distruse de cerbi, ce nu ne putea surprinde, fiind ei în număr atât de mare. A urmat neapărata nevoie de a reduce simțitor numărul lor prin uciderea ciutelor, ce s'a făcut în genere peste măsură. De atunci au trecut ireparabil timpurile cele frumoase. Această exterminare a fost urmată de o concepție mai ușuratică în serviciul de ocrotire, vânătorii-braconieri aveau mâna liberă. Lucrările în păduri turburau încă liniștea animalelor sălbatice cari s'au retras în regiuni mai liniștite și au devenit tot mai rare, pe când înainte ele se aflau în toate pădurile mai mari dela miazăzi de râul Prutului.

Exterminarea aproape completă a adus-o însă războiul mondial. Ca exemplu menționez iarăși ocoalele silvice *Putna* și *Dragoș*. În cel dintâi au mugit în toamna trecută 5 cerbi, întregul număr va fi după calcularea d-lui profesor de universitate *Dr. Eugen Botezat* — care are multe merite în materia cunoștinței zoologice a cerbilor și posedă acolo dreptul de vânătoare — circa 50 de capete, iar în *Dragoș* nu se află dela anul 1918 nici un cerb.

Astăzi avem în Bucovina cel mult 250 capete cerbi, adică 1 la sută din numărul care a fost. Cine a avut odată ocazia de a studia și a vâna acest animal nobil și frumos, va constata acest fapt cu cel mai profund regret și astfel se impune întrebarea, dacă avem speranță și în ce fel vom putea câștiga într'un timp apropiat un efectiv de cerbi bun din rămășițele ce mai sunt. Da, nădejde ar fi, trebuie însă multă energie și concursul tuturor factorilor, în prima linie însă respectarea necondiționată și aplicarea legilor pentru protejarea vânatului. În decursul celor puțini ani dela finea războiului ne dovedește experiența că în domenii liniștite,

îngrijite de vânători corecți, se arată iarăși câteva capete, care se adună acolo și se bucură de viața lor, nefiind turburate de câini și de vânători-braconieri.

Se cunoaște prin urmare că perspectivele nu sunt rele. Ocrotirea lor este în general analogă cu măsurile aplicate pentru ocrotirea vânatului în comun, cum am arătat în cuvântarea mea ținută la adunarea generală a U. G. V., în Iulie 1922, în București și mai ales în partea specială pentru cerbi. Condițiunea cea mai însemnată constă în a-i feri de toate influențele rele, de tot prin ce se exterminază sălbătăcimea și i se turbură liniștea.

D-l Dr. I. Philipovici

Aceste măsuri sunt identice cu combaterea activității vânătorilor-braconieri și oprirea desăvârșită a vânătoarei cu copoi. Fiecare câine, fie el cât de mic, turbură foarte mult liniștea cerbilor. Puține animale sălbatice nu pot suporta neliniștea în așa măsură ca cerbul. E destul când vagabondează câini mai multe ori după olaltă în pădure, indiferent dacă vânează sau nu, ca să emigreze cerbii definitiv sau cel puțin pe mai lungă vreme din acea regiune.

Deși se poate observa că boii și vacile, mai ales însă vaca călăuză a cârdului, atacă curajos câini mai mici, fără frică, totuși nu se simt bine, când sunt turburați mai adeseori sau când au fost hăituiți (goniți) de câini, așa că părăsesc această regiune. Pe când în general se pot opri copoi, trebuie să dăm atențiune câinilor, cari se află pe la stânila dela munte. Sunt și câini cari nu poartă grija sălbătăcimii, alții însă prind urma proaspătă ca și copoi veritabili și hăituesc cerbul lătrând ore întregi.

Este evident, că fiind la noi în munți atâtea vite, mai ales oi și capre, se produce prin aceasta tocmai în cele mai bune regiuni o neliniște permanentă, în deosebi în timpul de față, când din cauza reformei agrare nu se află aproape în toate pădurile imense ale Carpaților nici un colț, în care să nu intre câinii ciobănești. Tocmai vara când se nasc vițeii, sunt aceste bestii stricacioase atât prin hăituitul ciutelor care au a făta cât și prin prinderea vițeilor.

Să luăm acuma în vedere soarta unui cerb cu privire la împrejurările ce îi sunt dăunătoare.

Într-o desime liniștită pe o văgăună prăpăstioasă, unde n'au pătruns câinii dela stână din cauza îndepărtării mari, s'a născut el în primele zile de vară. După puține zile întreprinde ciuta cu el o excursiune mică pe o poiană în apropiere. Soarele răsare. Ziua este frumoasă; vițelul saltă de bucurie împrejurul mamei. Deodată îi aduce vântul un miros aspru în nas; uimit și speriat se refugiază la mama sa și se îngheșuiește tremurând lângă dânsa. Aceasta a și cunoscut de cu vreme pericolul și a dispărut în puține sărituri, cu vițelul de lângă dânsa, în desimea scutitoare a molizilor. În curând se aud sunete de talangă, turma de oi se apropie de poiană. Câinele cel mare sur, care însoțește turma, tresare, el a aflat urma proaspătă de cerb. Cu glas tare o urmărește în desimea pădurii, păstorul vine

grăbit, gătindu-și arma militară ca să tragă. Găfâind și cu mare bătaie de inimă, cu groază fioroasă, caută vițelul cel mic să se țină alături de mama fugară. Când la deal când la vale merge vânătoarea, în curând însă trebuie să se oprească vaca, căci vițelul nu mai poate ține pas cu dânsa. Dușmanul se tot apropie și apare în fine după un buștean culcat de vânt. Increment de spaimă se razimă vițelul de vacă, căreia îi dă iubirea de mamă cel mai mare curaj. Sforăind se întoarce ea către câine, cu iuțea fulgerului lovește cu picioarele dinainte viguros în câine; acesta se retrage chelălând, spre a-și încerca îndată încă odată norocul. Vaca însă se repede iarăși cu o furie sălbatică și cu energie către dânsul și îl gonește până ce dispare. Cu cea mai mare dragoste se lipește vițelul iarăși de mamă, care îl linge tremurând. De astădată au scăpat, vai de dânsii însă când ar fi fost mai mulți câini.

Drumul merge mai departe, înapoi spre văgăuna liniștită și săptămâni întregi nu cutează să iasă de acolo.

O impresie teribilă și neperitoare a primit vițelul dela întâia întâlnire cu un câine. Vara înaintează spre toamnă, vaca cunoaște o poieniță, pe care răsare după cosire otava. Când apune soarele, se duce într'acolo. Cu cât mai mult se apropie de poieniță, cu atât mai des se oprește tresărind, cercetează în toate părțile, face aproape fără șgomot câțiva pași înainte, vițelul înapoia mamei, cu aceleași mișcări. În fine după ce s'a întunecat bine au ieșit în poiană delectându-se la verdeța gustoasă. Vițelul e fericit, este doar așa de frumos a sălta pe un loc deschis în afară de desimea întunecată. Câteodată numai îi dă mama un semn de prevenire ca să fie mai precaut.

Încet răsare luna, întâi se revărsă lumina ei numai asupra vârfulurilor copacilor, apoi tot mai mult până ce pătrund câteva raze și până pe poiană. Împrejur e liniște, numai cucuveica țipă ici colea. Un sentiment minunat de fericire și libertate cuprinde pe mamă și vițel. Deodată pătrunde un fulger sclipitor din marginea pădurii, odată cu un trăsnet teribil ca o detunătură, ca la o furtună ori ca vuetul unui copac când cade rupt de vânt. Timp de o clipă cade vaca în genunchi, pentru a dispărea iarăși în fugă nebună de unde a venit. Cu o spaimă nespusă instinctivă fuge vițelul după dânsa. Peste un kilometru duce fuga tot în pădure deasă către un părau. Aici se oprește vaca în apă, pieptul ei e roș de sânge, iar din ochi îi curg stropi mari de lacrimi când privește la vițel. Încet începe a se clătina, și cu privirea ațintită la vițelul său drăguț cade moartă la pământ. Un sentiment până acuma necunoscut de frică de moarte, fioros, îl cuprinde pe vițel. Fără a se putea mișca privește la mama moartă. În fine se culcă obosit și istovit de spaimă avută lângă mama sa moartă și adoarme. Somnul i-a fost neliniștit și neturbat; iar când luminează primele raze de soare pe cerul albastru aude el din direcția, din care au venit, glasuri și sunete care încă nu le-a auzit și care îi par prin urmare cu atât mai periculoase. Oare de ce nu vrea să se ridice mama! El se scoală, o lunge, dându-i prin aceasta salutul de dimineață, sare însă, înapoi, înspăimântat de corpul rece.

Glasurile se apropie, crengile pocnesc, iar el privind cu precauțiune, prin crengi, după cum a învățat dela mama sa, vede două figuri asemănătoare unui trunchiu, cu fețele albe, cu ochii sclipitori și căutând ceva, deasupra de culoare brună, dedesubt albă. Ele se apropie încet.

Iarăși se îndreaptă vițelul cu groază spre mamă și văzând că aceasta nu se mișcă, fuge în sărituri mari singur de acolo și se ascunde în apropiere.

„A fost mult sânge, trebuie să fie în apropiere”, spune lucrătorul de pădure Gheorghie. „De bună seamă, ea s'a dus în apă ca să-și răcorească rana”, răspunde Dumitru. „Iat-o, aici este”, și cu o săritură mare ca doi lupi se aruncă spre dânsa. „O vacă grasă” spune unul râzând, „și pielea încă ni va aduce câțiva lei frumoși” spune ce-

lalt zâmbind și îndată se prind la lucru, „Păcat că ne-a scăpat vițelul”, zice Dumitru, spintecându-i burta. „Am bună nădejde că-l vom prinde la toamnă cu câinii” a-daogă el. „Da, da, acum trebuie să te necăjești mult până ce prinzi numai unul, înainte de 10 ani a fost altfel. Am avut carne toată iarna, și Ioan și Vasile. Odată era să mă prindă forestierul, când am ucis cerbul cel mare,— pentru coarnele lui am primit dela jidan 100 lei,— glonțul meu a fost însă mai iute. Oasele lui putrezesc încă astăzi în părul roșiu, acest câne ticălos, Altă dată, când am ucis o vacă, iarna lângă drum cu câinii, am primit dela judecătorie o pedeapsă de 48 ore închisoare. Am dormit în arest de minune, ha, ha, ha”. „Acopere carnea bine cu cetină ca să nu se așeze muștele pe dânsa, deseară o vom duce-o cu calul”. Și fumând din pipă tihnit se îndepărtează amândoi acești oameni cum se cade. Fără a face o mișcare a privit vițelul din desimea sigură la macelărire. Mult după ce nu se mai văzuse și auzise nimic se apropie timid iarăși de acel loc. Un miros grețos de mortăciune vine de acolo, un miros de sânge, putrefacțiune și amestecat cu acesta, ceva de tot străin, însă fioros. Cu groază părăsește el locul și se oprește abia departe, departe, neaflându-se niciodată în această situație. Părăsit de tot, singur în pădurea mare, jur împrejur pericole; fără mama iubitoare și credincioasă. poate numai simți, dar nu pricepe ce s'a întâmplat. El vede cum se stinge ochiul mamei muribunde și cum îi curg lacrimile din ochi. Pribeag și fără odihnă, la fiecare foșnet cu frică de moarte, rătăcește el zile întregi până ce îl oprește deodată un miros cunoscut și plăcut. Grăbit înaintează el în această direcție și înaintea lui stă „mama sa”. Cu sărituri puternice se apropie, însă deodată, ce-a fost aceasta? „mama” se întoarce dela dânsul și totdeodată vine cu sărituri vioaie o ființă ca și dânsul. Decepționat se atașează lor, îi salută și rămâne la aceștia. Totuș este mai bine așa decât singur, mai având încă o amintire de scumpa sa mamă.

Vine toamna,—noaptea sunt reci, frunza începe ași schimba culoarea. Într-o noapte mai rece, pe când acoperea bruma pământul, se aude deodată din vârful munților, un răcnet pătruzător, care face să răsune pădurea. Vaca tresare și se duce grăbită în această direcție. Ea este mai nepăsătoare față de viței, cari din partea lor se țin de dânsa. Chiar în timpul din urmă și-a schimbat purtare față de viței, a fost neliniștită, nervoasă și nu așa de amabilă.

Cu resemnare rămân amândoi mai înapoi, ne mai fiind în fine încă copii mici și simțindu-se destul de sine-stătători și siguri. Din mai multe direcțiuni sună mugetul. Deodată trece ceva foarte aproape de dânsii. Ei cred că se reîntoarce mama, dar când colo este o ființă mai mare, cu două crengi, mari pe cap. Acum se întoarce, dând de urma lor, spre dânsii, ei însă cam speriați și cam curioși se retrag. Nu este un dușman, aceasta o știu ei cu siguranță, este însă totuși altfel de cum sunt ei și mama.

Răcnetul și mugetul în pădure durează de 2 săptămâni, o agitație neastâmpărată, o goană și mugete, pe care vițeiul nu le pot pricepe.

La răsăritul soarelui într-o sîhelbe se ivește deodată ceva. Înarmuriți de spaimă văd ei două chipuri, la fel cum au fost cele de lângă mama moartă, nu însă de culoare castanie și albă, ci verde.

Unul din acești doi se uită direct la dânsii prin ceva sclipitor, dă din cap, zâmbeste binevoitor și păsește cu celalt mai departe, fără a le face ceva rău.

Viței se retrag iarăși în pădurea deasă, se atașează iarăși mamei și rămân laolaltă. Frunzele cad, suflă un vânt rece, turmele de oi au dispărut și cu aceste și păstorii dușmănoși cu câinii lor. Acuma tot se poate cuteza a se apropia și ziua de terenuri, care mai înainte erau periculoase, de coastele de munte și de poieni.

Odată era aproape să moară vițelul nostru de spaimă,

când văzuse seara târziu pe o poiană ceva îngrozitor, mare, negru-castaniu și îl auzi mormăind. Dar mormanul mare n'avea grija lui, el păștea liniștit pe otavă, odată numai se ridicase pe labele de dinapoi și mirosi vântul, care îi venise dela cerbi.

Un al doilea eveniment care se întâmplase scurt după aceasta, nu l'a putut însă uita multă vreme, așa de teribilă i-a fost spaima. Întâmplarea a fost astfel: Ei mergeau, toți trei laolaltă, mama înainte, iar vițelul nostru cel din urmă, pe o cărare spre locul obișnuit la părau pentru a-și stinge setea, când zăriră deodată de pe un arbore o dihanie groaznică, dalbă, pestrițată cu înfățișarea pare că a unui câine, care doborî pe fratele său vitreg la pământ. Urmând el vaca, scăpase cu o săritură în tufiș și fugise departe de acolo. În curând se întâlnise iarăși cu vaca, care tremura pe tot trupul, vițelul ei însă n'a mai venit înapoi. De acum înainte trăiră amândoi lalolaltă, mama vitregă cu copilul străin, și după ce a căzut mai multă zăpadă, veniră și alți cerbi, unii purtau crengi pe cap.

Acuma înțelegea vițelul că toți sunt cerbi.

Toți s'au retras de pe munții înalți în văi și pe coastele despre miazăzi. Cu cât cădea mai multă zăpadă cu atât mai mult creștea grija de hrană; acum se hrăneau mai ales cu coajă de arbori, cu muguri de scoruș și sălcii, care se aflau de multe ori așa de sus, că nu le puteau ajunge. Când se prăbușea câteodată în apropiere vreun brad străvechiu, aflau în cetinele, mușchiul și lichenele lui, hrană binevenită.

Aflându-se așa odată pașnic culcați la soare, pătrunse la urechea lor din depărtare, tot apropiindu-se, glasul scârboș și temut al unui câine. Toți deodată se sculară grăbiți, luând vaca cea mai bătrână conducerea pe calea obișnuită. Cu sărituri mari fugeau anevoios prin zăpada mare, săreau peste arbori culcați la pământ, iar câinele tot înapoi lor, în vale zăriră plaiul larg, dintr'o săritură mare trecu ciuta călăuză peste plaiu, iar lângă dânsa un cerb, care însă fu silit să se oprească o clipă pe un loc mai larg al plaiului. În acest moment bubuie asurzitor o împușcătură prin liniștea pădurii, a doua și a treia împușcătură urmează. Adunându-se seara oboșiți, tremurând și istoviți laolaltă lipsește un cerb și o ciută. Agitați, întristați, oboșiți până la moarte se așează departe de locul de groază. Însă după câteva zile îi silește foamea și frigul să se întoarcă iarăși pe coasta dinspre miazăzi. Iarăși se trag focuri, așa că din șapte capete, cât au fost, rămân numai trei. În fine emigrează din aceste locuri și își caută o regiune mai liniștită, în care se află însă mai puțină hrană, așa că o ciută tânără devine, văzând cu ochii, tot ma slabă. Abia cred că au aflat aici liniște, când într'o bună zi dau de urma unei fiare, al cărei miros, asemănător celui de câine, îi înspăimântează mult mai mult decât împușcăturile. De atunci înainte nu mai este pace și liniște. Frica veșnică și lipsa de hrană îi slăbește enorm. Groaza lor n'a fost fără cauză, un pas lin, tiptil pătrunde la urechea lor și ochind într'acolo văd ei doi ochi sclipitori prin întunericul nopții; sunt lupii! Ce înseamnă toți ceilalți dușmani față de aceștia? Nesățioși, neobosiți, setoși de sânge și crunji, de aceștia nu este scăpare.

Ciuta cea slabă e prinsă în scurt timp, cu o săritură spre gât, ea cade la pământ și într'o clipă e sfâșiată de cele două bestii și mâncată. Cu câteva zile mai târziu are ce lălalt vițel aceiaș soartă. Numai vițelul nostru a avut până acuma noroc, scăpând din pericole numai cu spaima avută.

(Va urma)

La umbra Ștejarului

De vorbă cu sitarii

Tufă e roșie . . . . . Sărmană tufă! Toată iarna te-a strâns gerul, te-a bătut crivățul, te-a înălbit zăpada și tot roșie ai rămas. Tu ești singurul adăpost în primăvară pentru îndrăgostiții cu ciocul lung.

Am venit . . . umbra ta, să mă întâlnesc cu vechiul meu prieten Cioculescu; de oarece nu știu peste câteva zile dacă ți va mai rămâne măcar crengile.

Potopul de plumb, focul și para, ți le va sdreli; iar decorativul tău frunziș, ciuruit și sdrențuit va deveni... *negru pământ!*

Choorr... Choorr... Chraa, Chraa, ... *Țst!.. Țst!.. Țst!..*

—...De două ceasuri te aștept, dragă Cioculescule. Ia stăi colea lângă *rovină* să mai grăim câteva.

— Aș sta cu plăcere, că nu ne-am mai văzut dinainte de război; dar mă grăbesc să dau câteva târcoale fiindcă mi s'a rătăcit logodnica.

Azi dimineață, după ce ne-am ridicat de la masă, chiar din marginea rovinei din vale și după ce am făcut o mică plimbare amândoi, ne-am lăsat sus în coastă, să ne odihnim.

După vre'o două ceasuri, auzim în spatele nostru un târâboi ca la Moși. Logodnica mea, fire nervoasă, o rupe de fugă pe jos și peste câteva minute îi aud foșnita mantălei. . . . se ridicase.

Auzind că gălăgia se apropie, am dat buzna drept în mijlocul tufei, unde făcându-mi loc cu ciocul, m'am învelit deabinelea.

Niște drăcușori de copii, cari țipau cât îi ținea gura, cu niște ciomege în mână (ca la alegeri) au trecut iuruș pe lângă mine. Unul mai prostănac care venea în urmă tăcând, când ajunge 'ndreptul meu, trăsnește 'n tufă c'o nuia. Am sărit ars. . . și sbunghio îndărăt.

Țipau drăcușorii de se cutremura pădurea și mă strigau pe mine:

Sitarul! . . . Sitarul! . . . Sitarul! . . .

(după Mailick)

La pază...

Ba unul mai mare, care purta o bucată de fer în mână, a tunat în urma mea de mi-a țiuuit urechile. — Felicitările mele că ai scăpat; dacă luai drumul înainte nu te mai întâlneam.

— N'am nici o frică. De câteori n'am luat drumul înainte și nici un puf nu mi s'a clintit. O iau mai repede și ceva mai sus și dacă apuc la dreapta ori la stânga, parcă-i nuntă împărătească dedesubtul meu. Sbârnaie muștele ca roiul de albine la 10 și 20 de metri înaintea și în urma mea.

Am răs odată singur, ca prostul, să mă prăpădesc.

Stam ghemuit sub o tufă, când doi vânători se învățau unul pe altul, cum să tragă să nu mă greșescă.

Unul zicea: Când zboară în curmeziș să-i pui focul cu două palme înaintea ciocului; iar când tragi după el, să-l pui cu 2 palme mai sus. Dar când vine drept în față să-ți ia pălăria, cum tragi?

Nu ști ce i-a răspuns... eu m'am ridicat odată voinicește din mijlocul lor, și am luat-o la sănătoasa. N'am văzut nici o palmă, nici înainte nici a'asupra — am auzit doar patru pocnituri și niște șuerături subțiri.

Uitase se vede să întindă palmele până la ciocul meu.

Altă dată un vânător era să mă calce pe coadă. Când am sărit și am pleșcăit din aripi, i-a sărit șapca din cap și două limbi de foc se urcau tunând în înaltul cerului; — pe când eu nu mă ridicasem nici de 4 palme de la pământ.

Seara, la Cârциumă la Coana Marița, am auzit că a pus pe Frusina lui Moș Doagă să-i descante de sperietură. Mai mare teamă am, de dihania cea cu 4 picioare, care mă simte de departe. Cum mă simte, se oprește, întinde botul, rotește ochii și parcă îl văd cum stă gata să mă înhațe. Atunci mă cam zăpăcesc. Aș șterge-o pe picioare — mi-e frică să nu să răpadă — m'aș ridica în sbor... vânătorul mi dă târcoale și s'aține să mă cârpească.

Dacă pădurea e cu tufe mari, o iau în dosul tufei și vai de capul ei cum o mai jumulește vânătorul; iar dacă e înaltă și cam deasă — m'arunc drept în sus. Primejdă mare e când ajung în coroană.

Nu știu zău, de ce suntem așa de persecutați. Ce-o figășind oamenii așa de bun la noi?! Nu suntem nici grași, nici așa de gustoși peste samă. Am auzit că niște vânători ne-au gătit cu borș; iar alții tocăne cu ceapă.

Primăvara, când venim și noi musafiri pe la D-v. perechi, perechi, să ne logodim, de ce nu ne-ați lăsa în pace, să ne bucurăm și noi de dragostea noastră?

Dacă ar veni cineva să vă ucidă logodnicii ori logodnicele, nu v'ați supăra?

— Ai dreptate Cioculescule dragă; dar dacă ai gusta și tu odată din bunul tău pe *franzelă prăjită*, și-ai schimba părerea.

— Mă duc să-mi caut logodnica, dacă o fi mai trăind săraca..

După ce a sburat, am auzit o singură pocnitură; dacă ași fi auzit mai multe, mai trăgeam nădejde!

Sagasta

OFICIALE

Ministerul Agriculturii și Domeniilor

Direcția Vânătoarei

S'a trimis tuturor prefecturilor din țară un număr suficient de publicațiuni conform modelului de mai jos, tipărite pe carton, pentru a fi distribuite la fiecare primărie din județe, circumscripții polițienești, ca să fie afișate în localurile lor, spre a fi văzute și citite de toți locuitorii.

Deasemenea s'a trimis tot din aceste publicațiuni și comandamentului de jandarmi rurali pentru a le distribui companiilor, secțiilor și fiecărui post de jandarmi spre a le avea în vedere la aplicarea legii pentru protecția vânatului.

Iar un număr din aceste publicațiuni s'au trimis prefecturilor pentru a fi afișate prin: hale, piețe de desfacere în special a vânatului, restaurante, etc.

Publicațiune

I. Se aduce la cunoștința generală că legea pentru protecția vânatului publicată în „Monitorul Oficial” cu No. 167 din 27 Octombrie 1921 prevede că se oprește vânătoarea animalelor și a păsărilor dela următoarele date ale fiecărui an:

15 Ianuarie — 15 August:

Găinele de munte de ambele sexe. Cocoșii lor însă sunt liberi a se vâna și dela 1 Aprilie — 15 Mai.

15 Ianuarie — 1 Septembrie:

Fasani și găinele de alun.

15 Ianuarie — 15 August:

Prepelițe, Cârstei, Porumbei sălbatici, Turturele, Cocosari, Sturzi.

1 Februarie — 15 Septembrie:

Epuri.

1 Februarie — 1 August:

Cerbi și cerbul dama (vânătoarea cerboaicelor oprită tot anul) Caprele negre ambele sexe.

1 Aprilie — 15 Iulie:

Lebedele, Gâștele și Rațele sălbatice.

(1 Mai — 1 Decembrie):

Căprioarele numai Tapi (căprioarele sunt oprite tot anul și nu se pot vâna decât în urma unei deciziuni a Ministerului Agriculturii și Domeniilor).

1 Mai — 15 Iulie:

Sitari, Becăținele de toate spețele precum și alte soiuri de vânat de apă.

1 Decembrie — 1 Septembrie:

Potârnicile, Dropiile și Spârcaci, ambele sexe. Cocosii de Dropie și Spârcaci sunt permiși a se vâna și dela 15 Aprilie — 15 Mai.

Păsările cântătoare sunt oprite în toate lunile anului.

În timpul când vânătoarea este oprită, este interzis a prinde puii animalelor, a strica cuiburile păsărilor sau a aduna oule acestora fără autorizația Ministerului pentru anumite scopuri.

• Incepând din a 7-a zi după oprirea vânatului, este strict interzis a se vinde vânatul, cumpăra sau a se da în consumație pe la birturi și restarante.

II. *Contravenienții la dispozițiunile de mai sus și care sunt specificate la art. 21, 22, 23 și 24 din lege se vor pedepsi conform dispozițiunilor art. 73—91 din lege, cu amendă dela 200—5000 lei și cu închisoare până la 3*

luni, iar în caz de recidivă pedeapsa va fi îndoită.

III. Vânătoarea cu ogari este oprită în tot cursul anului. Contravenienții vor fi pedepsiți cu amendă dela 1000—3000 lei iar în caz de recidivă se aplică și pedeapsa închisorei până la 3 luni art. 83.

Descoperitorilor și constatorilor delictelor și contravențiilor prevăzute mai sus în baza art. 92 au dreptul a primi jumătate din amendă ce se va aplica infractorilor.

IV. Se aduce la cunoștința generală aceste dispozițiuni invitând pe domnii primari, agenți de poliție, șefi de gară, împiegați vamali, cantonieri, agenți silvici, grăniceri, păzitori de vânat publici și particulari jurași, pândari, jandarmi, vigili financiari, agenți ai pescăriilor statului și inspectorilor de vânătoare pe regiuni, județe sau în administrația centrală, să ia măsurile de dare în judecată a contravenienților.

Ministru, AL. CONSTANTINESCU
Directorul Vânătoarei, SAULESCU

7920, 10 Februarie 1923.

PUBLICAȚIUNE

Domnule Director,

Vă rugăm să bine-voiți a dispune să se publice în revista dv. că în ziua de 13 Mai 1923 se va ține licitație pentru arendarea terenului comun de vânătoare din comuna Scobinți, jud. Iași, în pretoriul Primăriei Scobinți, licitația începând de la 1000 lei pe an arendă, iar întinderea terenului fiind de 1825 Ha.

Inspector, Mural

* * *

Domnule Director,

Vă rugăm să bine-voiți a dispune să se publice în Revista Vânătorilor. că în ziua de 13 Mai 1923, se va ține licitație, pentru arendarea terenului comun de vânătoare din comuna Șipote jud. Iași, în pretoriul Primăriei Șipote, licitația începând de la suma de 1000 lei arendă anuală, iar întinderea terenului fiind de 6344 Ha.

Inspector, Mural.

Corespondența

Dr. Ioan Ștefănescu. — V'am înș ris ca membru aderent și abonată la revistă, pentru care am primit suma de lei 90 și vă mulțumim.

Constantin A. Codreanu și Aurel Bogdan. — Am primit de la fiecare câte 100 lei, plata abonamentului pe 1922 și 1923. — Vă mulțumim.

Bernard Cavavia. — Am primit suma de lei 100, plata abonamentului pe 1922 și 1923 pentru care vă mulțumim.

Oscar Stati. — Am primit suma de lei 100, cotizație și abonament pe un an, și vă mulțumim.

Dumitru Biju. — S'a primit lei 50 plata abonamentului pe a. c. și vă mulțumim.

Victor Lehrer. — La scrisoarea Dv. vi se răspunde, că, plata abonamentului la revistă pe anul trecut este de lei 50.

Const. D. Carapancea. — Am primit suma de lei 50 costul abonamentului la revistă pe a. c., și vă mulțumim.

Constantin V. Cucu și Societatea de Vânătoare „Cerbul”. — Articolele de vânătoare cerute de D-voastră ne lipsesc în acest timp; iar de îndată ce le vom procura pentru membrii Uniunii, veți fi imediat anunțați.

H. Bănescu. — Am primit suma de lei 100, ca plată pentru abonamentul la revistă pe a. c. al D-voastră și al Societății de Vânătoare „Negoiul” pentru care vă foarte mulțumim.

Capitan C. Rosetti Bălănescu, Emil Harmening, Ion D. Selariu, Savu Frâsie și Ionel I. Molter. — Am primit dela fiecare câte 50 lei, costul abonamentului pe a. c., și vă mulțumim.

A APĂRUT ÎN BROȘURĂ:

STATUTELE

UNIUNEI GENERALE A VÂNĂTORILOR

VOTATE DE ADUNAREA GENERALĂ DIN 26 MAI 1922

Prețul unei broșuri 5 LEI

Se expediază la cerere contra cost
în mărci poștale

UNIUREA FACE PUTEREA

STRÂNGETI-VĂ ÎMPREJURUL „UNIUNEI”!

D-sale

D-lui .....

.....

PREȚUL 5 LEI NUMARUL
Prețul unui număr vechiu simplu 10 Lei
dublu 20 Lei
